

Ballada

*Erdők tisztásain felnőtt
ékes rózsza,
mintha leány volna,
mintha legény volna,
vagy maradt bimbóban,
mintha gyermek volna...*

*Öreg cserefáknak
szíjas-égett ága
hosszasan, tündödvé
néz e nagy világba.
Vagy idő égette,
vagy vad villám sújtotta:
tán vénember volna,
tán vénasszony volna...*

*Mintha asszony volna,
mintha férfi volna,
kifeslett bimbajú tulipán
és rózsza,
Ékes kopjafának hegyébe
faragták.
Nagy idők gyötörték,
vad szelek harapták.*

*Erdők sűrűjében
felnőtt szedervirág:
lázadó futóknak nem áll
jól a világ.
A nagy futások után
meg is, megpihennek
Nyugtalanságukat
átadják a földnek.*

*Szabad térségeknek, szabad
lázadója,
mintha csak Dózsa György
szép-vad arca volna.*

Úri bitangokkal szemközött
fordulván
Holtában is, égve,
megállott a vártán.

Akit láncra vertek,
kit karóba húztak,
akit fölnégyltek,
kit kerékbe törtek,
mert volt bátorsága
karóval a vértre,
csupasz ököllel fegyverek
elébe

indulni.
Jogára figyelni
s nem józan eszére.

Jönnek ők immár
végtelen sorokban
Állanak ők immár
kopjafa — hadakban.
Győzelemre szítva, soha
le nem verten.
Hirdetik fennen ők:
„éltem, tettem, mertem!”